

al Ordenes Varme og Overbevisning frøs bort paa hans Læbe. Med Fortvivlelse hørte han sine Sætninger klinge hule og tomme hen under de genlydende Hvælvinger, mens han mærkede en bestandig tungere Døsighed sænke sig over hele Forsamlingen. Det var, som om der mellem ham og Menigheden aabnede sig et bestandig dybere og dybere Svælg, hvorover hans Stemme ikke kunde naa — en mørk og isnende Afgrund, hvori alle hans himmelstræbende Ord ét for ét sank ned som ihjelfrosne Fugle.

Han havde standset sin urolige Gang og stillet sig hen i den brede Vindusfordybning, hvor han længe blev staaende ubevægelig og stirrede ud. Solen faldt gylden ind over hans slanke, blonde Skikkelse; og som han stod dér i sin løst bundne Slobrok, med Skuldren støttet til Murkanten, og ligesom indrammet af Vinduskarmens grønne Vedbendranke, mindede han om en ung Munk, der fra sin ensomme Klostercelle stirrer drømmende ud over den Verden, som ejer alle hans Længsler.

Han kunde fra sit Vindu overse næsten hele Sognet. Lige neden under sig havde han et Hjørne af Præstegaardshaven, og over denne saa' han ud over et Par af Vejlbys store, cementpudsede Gaarde og det stensatte Gadekær. Herfra kunde